

TŰ

Egy csendes tű fel-alá jár
könnyedén, ide-oda lassacskán,
cérnát varr alig láthatót
egyiket a másikán.

Varrjon csak, varrjon
engem hozzád, téged hozzá,
kevesebb a szó ajkamon,
ha sűrűn sző át a cérnaszál.

Szúrja, húzza, vonja,
a vékony, éles, forró szálat,
midőn rájössz, már késő,
összefog száz varrat-járat.

Torok a torokhoz, tied az enyémhez,
egyre sűrűbb, egyre erősebb,
bőrhöz idegen bőr tapad,
egyre forróbb, egyre szorosabb.

Összefércel arcot, vesét,
keblet, izzadt végtagot,
gyűlöletet lehelsz belém,
karod káromhoz fonódott.

Enyém, tiéd, melyik kié,
köved szemem közé célzott –
sebesen jár a tű, tenyéren átüt,
ernyedten már le is omlott.

Ha csupa csomó a fonál,
sosem bontja boglyát,
ha összegyűrték s tapodta láb,
sosem lehet sima már.

Egyvalaki lélegzete eláll,
micsoda sejtelem az ismeret.
Az út magától világosul.
De csak egyvalaki útja lehet.

Erőteljesen rándul, ráront,
bőrt fejt a csontokról,
a rongy-testek közül feltámad,
sötétbe vész, akár a kámfor.

Amott az ismeretlen. Amott a magasság.
Volt, van s megmarad.
Amott a végtelen. Amott egyetlen.
Ama csillag a hegy felett.

(Fordította: Lukács Zsolt)

*Svetlana Makarovič (1939) a szlovén nyilvános élet egyik érdekes és ellentmondásos egyénisége. Sokoldalú művész, irodalmár, színész, énekesnő és illusztrátor, aki Mariborban született és Ljubljana-ban végezte el a Színvészeti Főiskolát. Egy ideig színésznőként dolgozott majd felhagyott azzal, bizonyos elvi okokra hivatkozva és önálló szabad művészként folytatta tovább pályafutását. Tiltakozásul kilépett a Szlovén Írószövetségből, köteteit magánkiadóknál adta ki. Visszavonultan él egy vidéki településen, a természet közelében, távol minden intézménytől. Költészete a kései intimizmustól a modern egzisztencializmus fele haladt, annak sajátos szorongás és idegenség érzetével valamint az élet értelmetlenségével párosult. Nyolc verseskötete jelent meg, 1993-tól már csak gyermekverseket ír. E téren 1995-ben elnyerte az Andersen-díjat. A legnevesebb szlovén irodalmi elismerést, a Perešeren-díjat minden magyarázat nélkül visszautasította. 2002-ben kiadta utolsó válogatott verseskötetét *Magányosság (Samost)* címmel és visszavonult a költészettől, azóta csak gyermekirodalommal foglalkozik. Verseinek témáját és motívumait a népi balladák világából meríti, amit a modern kor emberének egzisztenciális nehézségei szövik át. Többek közt a szerelmi csalódásokat, a tömeg erőszakát az egyén szabadsága felett, a természet kihasználását, az elidegenedést és a megromlott emberi kapcsolatokat részletezi. Az archaikus etikai egyensúly háttérében elfeledett értékek jelen. Számára a költészet a hazugság elutasítása, szemben a színészi hivatással, mely ennek a szöges ellentéte.